HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

20 mai 2010 *

În cauza C-583/08 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 22 decembrie 2008,

Christos Gogos, funcționar al Comisiei Europene, cu domiciliul în Waterloo (Belgia), reprezentat de N. Korogiannakis și de P. Katsimani, dikigoroi,

recurent,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de domnul J. Currall, în calitate de agent, asistat de P. I. Anestis, dikigoros, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: greaca.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii E. Levits, A. Borg Barthet (raportor), J.-J. Kasel și M. Safjan, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 ianuarie 2010,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 4 martie 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, domnul Gogos solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 15 octombrie 2008, Gogos/Comisia (T-66/04, nepublicată încă în RepFP, denumită în continuare „hotărârea atacată"), prin care s-a respins acțiunea având ca obiect anularea deciziei Comisiei

Comunităților Europene privind încadrarea recurentului în gradul A 7 treapta 3 (denumită în continuare „decizia de încadrare") și a deciziei din 24 noiembrie 2003 prin care a fost respinsă reclamația pe care acesta a introdus-o la autoritatea împuternicită să facă numiri (denumită în continuare „AIPN") împotriva deciziei de încadrare (denumită în continuare „decizia de soluționare a reclamației").

Cadrul juridic

2 Articolul 31 din Statutul funcționarilor Comunităților Europene, în versiunea aplicabilă la data faptelor care stau la baza prezentului litigiu (denumit în continuare „statutul"), prevedea:

„(1) Candidații […] sunt numiți după cum urmează:

— funcționari din categoria A […]: în gradul de bază al categoriei lor […]

(2) Cu toate acestea, [AIPN] poate deroga de la dispozițiile menționate [la alineatul (1)] în cadrul următoarelor limite:

[…]

(b) în cazul celorlalte grade [decât gradele A 1, A 2, A 3 și LA 3]:

— în ceea ce privește o treime din numiri, dacă este vorba despre posturi care au devenit vacante;

— în ceea ce privește o jumătate din numiri, dacă este vorba despre posturi nou-create în schemă.

[…]" [traducere neoficială]

3 Articolul 32 primul și al doilea paragraf din statut prevedeau:

„Funcționarul recrutat este încadrat în prima treaptă a gradului său.

Cu toate acestea, [AIPN] poate, pentru a ține seama de pregătirea și de experiența profesională specifică a persoanei în cauză, să îi acorde un spor de vechime în gradul său, spor care nu poate depăși 72 de luni în gradele A 1-A 4, LA 3 și LA 4 și 48 de luni în celelalte grade." [traducere neoficială]

4 În conformitate cu articolul 45 alineatul (2) din statut:

„Trecerea unui funcționar dintr-un cadru sau dintr-o categorie la un alt cadru sau la o categorie superioară nu poate avea loc decât în urma unui concurs." [traducere neoficială]

5 Potrivit articolului 46 primul paragraf din statut:

„Funcționarul numit într-un grad superior are, în noul grad, vechimea corespunzătoare treptei virtuale egale sau imediat superioare treptei virtuale atinse în gradul anterior, plus valoarea majorării bienale a treptei aferente noului grad." [traducere neoficială]

6 Articolul 91 alineatul (1) din statut avea următorul conținut:

„Curtea de Justiție a Comunităților Europene este competentă să hotărască asupra oricărui litigiu între Comunități și oricare dintre persoanele cărora li se aplică prezentul statut și privind legalitatea unui act care lezează persoana respectivă în sensul articolului 90 alineatul (2). În litigiile de natură financiară, Curtea de Justiție este competentă să judece în fond." [traducere neoficială]

Istoricul cauzei

7 Situația de fapt este expusă în hotărârea atacată după cum urmează:

„4 Reclamantul, Christos Gogos, se află din anul 1981 în serviciul Comunităților Europene și a fost numit de Comisie la 1 octombrie 1986 în calitate de funcționar de categoria B gradul 5 treapta 1.

5 În anul 1997, reclamantul a participat la concursul intern COM/A/17/96 de trecere de la categoria B la categoria A, în grupul de grade A 7/A 6. Rubrica «Condiții de admitere la concurs» menționa că puteau participa la concurs funcționarii și agenții temporari încadrați într-unul din gradele categoriei B care aveau o vechime de minimum șapte ani în această categorie. La rubrica «Condiții de recrutare» se preciza că numirea candidaților urma să se realizeze de regulă în gradul de bază al grupului de grade.

6 Prin scrisoarea din 15 decembrie 1997, președintele comisiei de evaluare din cadrul concursului l-a informat pe reclamant cu privire la decizia de a nu îl înscrie pe lista candidaților eligibili, întrucât punctajul obținut la proba orală era de 24 de puncte din 50, minimul necesar fiind de 25 de puncte.

7 În urma acțiunii formulate de reclamant, Tribunalul, prin Hotărârea din 23 martie 2000, Gogos/Comisia (T-95/98, RecFP, p. I-A-51 și II-219), a anulat această decizie a comisiei de evaluare, în special deoarece [aceasta] nu a fost în măsură să asigure un tratament egal tuturor candidaților în cadrul probei orale a concursului contestat.

8 În consecință, Comisia l-a invitat pe reclamant să susțină o nouă probă orală la 25 septembrie 2000. Întrucât nu a reușit să promoveze această probă, reclamantul a introdus o nouă acțiune în fața Tribunalului, înregistrată sub numărul T-97/01. În urma unui acord între părți, Comisia s-a angajat să prelungească procedura de selecție COM/A/17/96 în mod excepțional și exclusiv în beneficiul reclamantului (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 21 octombrie 2002, Gogos/Comisia, T-97/01). Prin urmare, reclamantul s-a prezentat la o a treia probă orală, care s-a desfășurat la 8 noiembrie 2002.

9 Prin scrisoarea din 15 noiembrie 2002, Comisia l-a informat pe reclamant că a promovat această probă și că numele său a fost inclus în lista candidaților eligibili în cadrul concursului COM/A/17/96.

10 Ulterior, începând cu 1 aprilie 2003, reclamantul a fost numit funcționar și a fost repartizat la Direcția Generală Politica Regională, care era direcția în cadrul căreia lucrase de la recrutarea sa ca funcționar de categoria B, în anul 1986.

11 La 31 martie 2003, reclamantul a fost informat cu privire la decizia […] AIPN de a-l încadra în gradul A 7 treapta 3 începând cu 1 aprilie 2003 […].

12 În conformitate cu articolul 90 alineatul (2) din statut, reclamantul a formulat la 30 iunie 2003 o reclamație împotriva deciziei [de încadrare]. În susținerea reclamației, acesta a invocat o încălcare a articolelor 31 și 45 din statut, a articolului 233 CE, a principiului egalității de tratament și a acordului încheiat între părți în cauza T-97/01. Reclamantul a susținut că trebuia să se considere că a promovat concursul în discuție la momentul primei probe orale, mai precis la 15 decembrie 1997, întrucât a beneficiat de o redeschidere a procedurii de concurs. În sfârșit, reclamantul a susținut că, având în vedere experiența sa profesională relevantă în raport cu profilul mai rar întâlnit, ar fi trebuit să fie încadrat în gradul A 6, începând cu 1 ianuarie 2002, dat fiind că primele promovări la gradul A 6 ale

candidaților care au reușit la concursul intern COM/A/17/96 avuseseră loc la 1 ianuarie 2001 și că majoritatea acestora obținuseră gradul menționat în anul 2003.

13 Această reclamație a fost respinsă prin decizia AIPN din 24 noiembrie 2003 […]. Potrivit acestei decizii, articolul 31 alineatul (2) din statut nu se aplică în speță, deoarece privește exclusiv noii funcționari. Prin urmare, nu se poate aplica reclamantului, care era deja funcționar de categoria B. În orice caz, dosarul său nu cuprindea nimic excepțional în raport cu cele cinci criterii utilizate în ceea ce privește încadrarea la intrarea în funcție a oricărui funcționar: profilul universitar, durata și calitatea experienței profesionale, relevanța experienței profesionale în raport cu postul ocupat și particularitățile profilului profesional pe piața muncii. În schimb, AIPN a considerat că s-a efectuat corect calculul gradului și al treptei reclamantului, în aplicarea articolului 46 din statut."

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

8 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 18 februarie 2004, domnul Gogos a solicitat anularea deciziei de încadrare și a deciziei de soluționare a reclamației, precum și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată sau, în subsidiar, obligarea fiecărei părți la plata propriilor cheltuieli de judecată.

9 În susținerea acțiunii, reclamantul a invocat, în principal, încălcarea articolului 31 alineatul (2) din statut. Acesta a susținut totodată că, prin faptul că nu i-a permis să beneficieze de această dispoziție, AIPN a încălcat, pe cale de consecință, și articolul 233 CE, precum și principiile egalității de tratament, echității, bunei administrări și vocației la carieră.

10 Mai întâi, la punctul 30 din hotărârea atacată, Tribunalul a menționat că, deși o interpretare literală a articolului 45 alineatul (2) și a articolului 31 alineatele (1) și (2) din statut nu exclude numirea unui funcționar într-un grad superior al grupului de grade, în aplicarea articolului 31 alineatul (2) menționat mai sus, în cazul în care acesta promovează un concurs intern pentru trecerea la o categorie superioară, o astfel de interpretare ar fi totuși contrară economiei și finalității acestor dispoziții. La punctul 35 din aceeași hotărâre, Tribunalul a dedus că această din urmă dispoziție nu era aplicabilă reclamantului.

11 În continuare, la punctul 36 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, chiar dacă dispoziția amintită ar fi aplicabilă în speță, ea nu ar da naștere unui drept al reclamantului de a fi încadrat în gradul A 6. Astfel, la punctul 41 din aceeași hotărâre, Tribunalul a considerat că, în cadrul stabilit de articolul 31 din statut, Comisia dispune de o largă putere de apreciere, atât pentru a examina dacă postul care urmează a fi ocupat impune recrutarea unui titular deosebit de calificat sau dacă acesta din urmă are calități excepționale, cât și pentru a examina consecințele acestor constatări. Tribunalul a dedus din aceasta, la punctul 42 din hotărârea menționată, că nu poate substitui aprecierea sa celei a AIPN și că, prin urmare, trebuie să se limiteze la a verifica dacă nu au fost încălcate normele fundamentale de procedură, dacă AIPN nu și-a întemeiat decizia pe fapte materiale inexacte sau incomplete sau dacă decizia nu este viciată de un abuz de putere, de o eroare vădită de apreciere sau de o motivare insuficientă.

12 După ce a menționat că reclamantul nu a prezentat niciun element care să permită să se constate acest lucru, Tribunalul a concluzionat, la punctul 44 din hotărârea atacată, că neregularitățile pe care reclamantul consideră că le-ar fi săvârșit Comisia în ceea ce privește desfășurarea recrutării sale, fie că este vorba despre încălcarea articolului 233 CE, fie despre încălcarea principiilor egalității de tratament, echității, bunei administrări și vocației la carieră, nu sunt de natură să afecteze chiar legalitatea deciziei de încadrare contestate de reclamant.

13 Totodată, la punctul 45 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat că, întrucât evaluarea caracterului excepțional al calificărilor unui funcționar recrutat recent nu poate fi făcută *in abstracto*, ci în raport cu postul pentru care se efectuează recrutarea, aceasta are un caracter specific fiecărui caz în parte și se opune posibilității reclamantului de a invoca în mod util o încălcare a principiului egalității de tratament.

14 În sfârșit, la punctul 47 din aceeași hotărâre, Tribunalul a stabilit că, deși organizarea unei noi probe orale pentru reclamant poate să fi avut drept consecință întârzierea momentului în care acesta a putut trece la categoria A, precum și a momentului în care a atins vechimea minimă de doi ani în gradul A 7, necesară pentru a fi promovabil în gradul A 6 în sensul articolului 45 din statut, fiind astfel posibil ca domnul Gogos să fi pierdut ocazia de a fi încadrat mai rapid în categoria A și de a fi avut în vedere în cadrul exercițiilor de promovare succesive, reclamantul nu a formulat totuși în fața Tribunalului o cerere de despăgubire financiară în acest temei.

15 După ce a constatat că, în speță, comportamentul Comisiei, care a făcut necesară organizarea a trei probe orale pentru reclamant, a contribuit la nașterea litigiului, Tribunalul a obligat Comisia, în temeiul articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul său de procedură, la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de reclamant.

Concluziile părților

16 Recurentul solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— anularea deciziei de încadrare, precum și a deciziei de soluționare a reclamației;

— exercitarea de către Curte a competenței de fond și acordarea în beneficiul său a unei despăgubiri în valoare de 538 121,79 euro pentru prejudiciul material care i-a fost creat prin comportamentul nelegal al Comisiei, astfel cum rezultă din decizia de încadrare și care, ca urmare a reformei statutului, îl va afecta pe toată durata vieții;

— acordarea unei despăgubiri de 50 000 de euro pentru întârzierea cu care a fost pronunțată hotărârea în primă instanță;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurent atât în procedura în primă instanță, cât și în procedura de recurs.

17 Comisia solicită respingerea recursului, precum și a cererii de despăgubire întemeiate pe durata excesivă a procedurii și obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

18 În susținerea recursului formulat, recurentul invocă două motive, întemeiate, primul, pe lipsa de motivare a hotărârii atacate și, al doilea, pe o eroare de drept comisă de Tribunal prin faptul că nu și-a exercitat competența de fond pentru a-i acorda, din oficiu, o despăgubire pentru repararea prejudiciului adus carierei. În plus, recurentul solicită o despăgubire ca urmare a duratei excesive a procedurii în fața Tribunalului.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

19 Prin intermediul primului motiv, recurentul critică faptul că Tribunalul a omis să examineze cinci din cele șase motive de anulare pe care le-a invocat în fața sa și că, prin urmare, a motivat în mod insuficient respingerea acțiunii formulate atât împotriva deciziei de încadrare, cât și împotriva deciziei de soluționare a reclamației.

20 În special, recurentul critică faptul că Tribunalul a respins fără vreo motivare și în temeiul unui raționament total arbitrar motivele de anulare întemeiate pe încălcarea articolului 233 CE și, respectiv, a principiului egalității de tratament, a principiului echității, a principiului bunei administrări și a principiului vocației la carieră.

21 Recurentul susține totodată că Tribunalul trebuia să examineze în mod autonom motivul întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, fără ca această examinare să depindă de verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 31 alineatul (2) din statut.

22 Comisia susține că acest motiv este inadmisibil. În opinia sa, domnul Gogos a invocat în primă instanță numai un singur motiv de anulare, întemeiat exclusiv pe încălcarea articolului 31 alineatul (2) din statut, iar celelalte dispoziții și principii ar fi fost invocate numai în completare. Încercând să califice, în procedura de recurs, aceste argumente suplimentare drept motive distincte de anulare, recurentul ar formula în realitate motive noi.

Aprecierea Curții

— Cu privire la admisibilitate

23 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din dispozițiile articolului 42 alineatul (2) primul paragraf coroborate cu cele ale articolului 118 din Regulamentul de procedură al Curții, este interzisă invocarea de motive noi în procedura de recurs.

24 Totuși, astfel cum a menționat avocatul general la punctul 33 din concluzii, aceste dispoziții urmăresc să împiedice, în conformitate cu prevederile articolului 113 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, ca recursul să modifice obiectul litigiului dedus judecății Tribunalului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iunie 1994, Comisia/Brazzelli Lualdi și alții, C-136/92 P, Rec., p. I-1981, punctele 57-59, Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 165, Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul, C-229/05 P, Rep., p. I-439, punctul 66, precum și Hotărârea din 2 aprilie 2009, France Télécom/Comisia, C-202/07 P, Rep., p. I-2369, punctul 60).

25 Or, în speță, se impune constatarea că, astfel cum a menționat avocatul general la punctul 34 din concluzii, în cererea sa de sesizare a Tribunalului, domnul Gogos a consacrat o parte importantă a acesteia articolului 233 CE și principiilor egalității de tratament, echității, bunei administrări și vocației la carieră.

26 În cadrul recursului formulat, domnul Gogos critică faptul că, în hotărârea atacată, nu ar fi fost apreciate în mod corespunzător părți importante ale argumentelor sale susținute în cadrul procedurii în primă instanță și solicită Curții să verifice în ce

măsură Tribunalul a examinat elementele care i-au fost prezentate într-un mod care să respecte cerințele juridice referitoare la motivarea unei hotărâri.

27 Prin urmare, trebuie să se considere că primul motiv de recurs nu are ca efect sesizarea Curții cu un litigiu mai extins decât cel dedus judecății Tribunalului.

28 În consecință, acest motiv trebuie considerat admisibil.

— Cu privire la fond

29 Trebuie amintit că motivul întemeiat pe faptul că Tribunalul nu a răspuns la un motiv invocat în primă instanță echivalează, în esență, cu invocarea unei încălcări a obligației de motivare care decurge din articolul 36 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil Tribunalului Uniunii Europene în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și din articolul 81 din Regulamentul de procedură al Tribunalului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 octombrie 1991, Vidrányi/Comisia, C-283/90 P, Rec., p. I-4339, punctul 29, și Hotărârea din 11 septembrie 2003, Belgia/Comisia, C-197/99 P, Rec., p. I-8461, punctul 80 coroborat cu punctul 83).

30 Dintr-o jurisprudență constantă rezultă că obligația de motivare ce revine Tribunalului nu impune acestuia să facă o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu și că motivarea Tribunalului poate fi, așadar, implicită, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele lor, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a exercita controlul (a se vedea între altele Hotărârea din 9 octombrie 2008, Chetcuti/Comisia, C-16/07 P, Rep., p. I-7469, punctul 87, și

Hotărârea din 16 iulie 2009, Comisia/Schneider Electric, C-440/07 P, Rep., p. I-6413, punctul 135).

31 În speță, rezultă cu claritate din hotărârea atacată că Tribunalul a răspuns la argumentele recurentului potrivit cărora, prin faptul că nu i-a permis să beneficieze de prevederile articolului 31 alineatul (2) din statut, Comisia a încălcat, pe cale de consecință, articolul 233 CE, precum și principiile egalității de tratament, echității, bunei administrări și vocației la carieră.

32 Astfel, după ce a respins argumentul referitor la o încălcare a articolului 31 alineatul (2) din statut, Tribunalul a menționat la punctul 44 din hotărârea atacată că, pe cale de consecință, „neregularitățile pe care reclamantul consideră că le-ar fi săvârșit Comisia în ceea ce privește desfășurarea recrutării sale, fie că este vorba despre încălcarea articolului 233 CE, fie despre încălcarea principiilor egalității de tratament, echității, bunei administrări și vocației la carieră, nu sunt de natură să afecteze chiar legalitatea deciziei de încadrare în grad contestate de reclamant".

33 Astfel, se impune constatarea că din motivarea hotărârii atacate rezultă că Tribunalul a respins argumentele în discuție pentru aceleași motive pentru care a respins motivul întemeiat pe încălcarea articolului 31 alineatul (2) din statut.

34 În ceea ce privește argumentul recurentului potrivit căruia Tribunalul trebuia să examineze în mod autonom principiul egalității de tratament, este necesar să se menționeze că, la punctele 45 și 46 din hotărârea atacată, au fost evidențiate cu claritate motivele pentru care instanța amintită a considerat că acest principiu nu permite încadrarea recurentului într-un grad superior.

35 Faptul că Tribunalul a ajuns, pe fond, la o altă concluzie decât reclamantul nu poate, în sine, să ducă la concluzia că hotărârea atacată este afectată de o lipsă de motivare (Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rep., p. I-4333, punctul 80).

36 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se concluzioneze că motivarea hotărârii atacate permite, la un standard juridic corespunzător, să se înțeleagă motivele pentru care Tribunalul a respins argumentele invocate de recurent în primă instanță.

37 Prin urmare, primul motiv invocat de recurent în susținerea recursului său trebuie să fie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentele părților

38 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentul critică faptul că Tribunalul nu și-a exercitat competența de fond de care dispune în litigiile de natură financiară pentru a-i acorda, din oficiu, o despăgubire.

39 Recurentul contestă în special punctul 47 din hotărârea atacată, în cuprinsul căruia Tribunalul a stabilit în esență că, deși organizarea unui noi probe orale poate să fi avut

drept consecință pierderea de către reclamant a ocaziei de a fi încadrat mai rapid în categoria A și, prin urmare, de a putea promova mai repede în cadrul acestei categorii, reclamantul nu a formulat totuși în fața Tribunalului o cerere de despăgubire financiară în acest temei.

40 Comisia susține că acest motiv este inadmisibil, întrucât a fost invocat pentru prima dată în recurs. Aceasta adaugă că, în orice caz, nu exista în speță niciun motiv pentru a acorda o despăgubire recurentului și, prin urmare, niciun temei care să permită Tribunalului să își exercite competența de fond în materie financiară.

Aprecierea Curții

— Cu privire la admisibilitate

41 Astfel cum a menționat avocatul general la punctul 50 din concluzii, aspectul dacă Tribunalul avea obligația de a-i acorda din oficiu o despăgubire financiară recurentului reprezintă o problemă de drept care poate fi examinată în procedura de recurs și a cărei admisibilitate nu poate fi supusă condiției ca acesta din urmă să fi formulat în primă instanță o cerere de despăgubire.

42 Într-adevăr, o astfel de susținere, ce constă în esență în a critica faptul că Tribunalul nu a respectat limitele competenței sale, nu poate, prin însăși natura sa, să fie prezentată

în primă instanță, astfel încât excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie trebuie respinsă.

43 În consecință, cel de al doilea motiv invocat de recurent în susținerea recursului trebuie să fie declarat admisibil.

— Cu privire la fond

44 Potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 91 alineatul (1) a doua teză din statut conferă Tribunalului, în ceea ce privește litigiile de natură financiară, o competență de fond, în cadrul căreia acesta are posibilitatea de a obliga, dacă este cazul, din oficiu pârâtul la plata unei despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin fapta sa culpabilă și, într-o astfel de situație, de a evalua prejudiciul suferit *ex aequo et bono*, ținând seama de toate circumstanțele cauzei (a se vedea în special Hotărârea din 5 iunie 1980, Oberthür/Comisia, 24/79, Rec., p. 1743, punctul 14, Hotărârea din 27 octombrie 1987, Houyoux și Guery/Comisia, 176/86 și 177/86, Rec., p. 4333, punctul 16, Hotărârea din 17 aprilie 1997, de Compte/Parlamentul European, C-90/95 P, Rec., p. I-1999, punctul 45, precum și Hotărârea din 21 februarie 2008, Comisia/Girardot, C-348/06 P, Rep., p. I-833, punctul 58).

45 Reprezintă în special „litigii de natură financiară", în sensul acestei dispoziții, acțiunile în răspundere formulate de agenți împotriva unei instituții, precum și toate acțiunile care au ca obiect plata de către o instituție în favoarea unui agent a unei sume la obținerea căreia acesta din urmă consideră că este îndreptățit în temeiul statutului sau al unui alt act juridic ce reglementează raportul său de muncă (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2007, Weißenfels/Parlamentul European, C-135/06 P, Rep., p. I-12041, punctul 65).

46 Potrivit jurisprudenței Curții, poate da naștere unui litigiu de natură financiară în sensul articolului 91 alineatul (1) din statut și o acțiune prin care un funcționar solicită anularea unei decizii care se referă la statutul său administrativ (a se vedea Hotărârile citate anterior Oberthür/Comisia, punctul 14, și Houyoux și Guery/Comisia, punctul 16 coroborat cu punctul 1).

47 Mai specific, Curtea a stabilit deja că acțiunea unui funcționar prin care acesta solicită instanței să se pronunțe asupra legalității încadrării sale determină declanșarea unui litigiu de natură financiară (Hotărârea din 8 iulie 1965, Krawczynski/Comisia, 83/63, Rec., p. 773, 786). Astfel cum a menționat avocatul general la punctul 58 din concluzii, această constatare se bazează pe faptul că decizia AIPN cu privire la încadrarea unui funcționar produce, în plus față de efectele asupra carierei persoanei vizate și asupra poziției sale în cadrul ierarhiei administrative, și urmări directe asupra drepturilor sale patrimoniale, în special asupra valorii remunerației sale conform statutului.

48 Rezultă că acțiunea formulată în primă instanță de domnul Gogos era de natură financiară în sensul articolului 91 alineatul (1) din statut. Prin urmare, Tribunalul dispunea în speță de o competență de fond.

49 Competența de fond conferită instanței Uniunii prin articolul 91 alineatul (1) din statut învestește instanța cu sarcina de a oferi o soluție completă în litigiile cu care este sesizată (Hotărârea Weißenfels/Parlamentul European, citată anterior, punctul 67, și Hotărârea din 17 decembrie 2009, Reexaminare M/EMEA, C-197/09 RX-II, Rep., p. I-12033, punctul 56).

50 Astfel cum a menționat avocatul general la punctul 66 din concluzii, această competență urmărește în principal să permită instanțelor Uniunii să asigure eficacitatea practică a

hotărârilor de anulare pronunțate de acestea în litigiile din domeniul funcției publice, astfel încât, dacă anularea unei decizii afectate de o eroare de drept a AIPN nu este suficientă pentru a asigura valorificarea drepturilor funcționarului vizat sau pentru a proteja în mod eficient interesele acestuia, instanța Uniunii poate decide din oficiu acordarea unei despăgubiri.

51 Or, deși este adevărat că, în speță, Tribunalul a apreciat că decizia de încadrare și decizia de soluționare a reclamației nu sunt afectate de nicio eroare de drept, trebuie amintit că, astfel cum s-a menționat la punctul 44 din prezenta hotărâre, competența de fond permite instanțelor Uniunii, chiar și în cazul în care nu pronunță anularea deciziei atacate, să oblige pârâtul, din oficiu, la repararea prejudiciului cauzat prin greșeala sa de serviciu.

52 Totuși, astfel cum a menționat avocatul general la punctele 68 și 75 din concluzii, se impune constatarea că, în speță, prejudiciul suferit de domnul Gogos cu privire la remunerația și la cariera sa nu a fost cauzat prin decizia de încadrare și nici prin decizia de soluționare a reclamației, ci prin erorile de drept săvârșite de Comisie în cadrul procedurii de concurs, erori care nu au fost invocate de domnul Gogos în cadrul prezentei proceduri.

53 În aceste condiții, Tribunalul nu și-a exercitat în mod întemeiat competența de fond, astfel încât și al doilea motiv invocat de recurent în susținerea recursului formulat trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la cererea de despăgubiri ca urmare a duratei excesive a procedurii în fața Tribunalului

Argumentele părților

54 Recurentul solicită Curții să îi acorde suma de 50 000 de euro cu titlu de despăgubiri ca urmare a duratei excesive a procedurii în fața Tribunalului.

55 Comisia susține că aceasta este o cerere nouă, invocată pentru prima dată în recurs, astfel încât trebuie respinsă ca inadmisibilă. Comisia adaugă că, în orice caz, această cerere este vădit nefondată.

Aprecierea Curții

56 Trebuie amintit în această privință că, chiar dacă nerespectarea de către Tribunal a obligației de a se pronunța într-un termen rezonabil poate da naștere, cu condiția de a fi dovedită, unei cereri de despăgubiri formulate pe calea unei acțiuni introduse de reclamant împotriva Uniunii Europene în temeiul dispozițiilor articolului 268 TFUE coroborate cu cele ale articolului 340 al doilea paragraf TFUE (Hotărârea din 16 iulie 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland/Comisia, C-385/07 P, Rep., p. I-6155, punctul 195), articolul 113 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al

Curții prevede că, pe calea recursului, trebuie să se ceară anularea, în tot sau în parte, a hotărârii Tribunalului și, după caz, admiterea, în tot sau în parte, a concluziilor formulate în primă instanță (Hotărârea din 9 septembrie 2008, FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, C-120/06 P și C-121/06 P, Rep., p. I-6513, punctul 205).

57 În consecință, în lipsa oricărui indiciu în sensul că durata procedurii ar fi avut consecințe asupra soluției litigiului, motivul întemeiat pe faptul că procedura desfășurată în fața Tribunalului nu ar fi respectat cerințele legate de soluționarea cauzei într-un termen rezonabil nu poate conduce, în general, la anularea hotărârii pronunțate de acesta din urmă și, prin urmare, trebuie declarat inadmisibil (Hotărârea FIAMM și alții/Consiliul și Comisia, citată anterior, punctele 203 și 211).

58 Or, domnul Gogos nu a susținut nicidecum că pretinsa durată excesivă a procedurii ar fi avut consecințe asupra soluției litigiului desfășurat în fața Tribunalului și nici nu a solicitat anularea hotărârii atacate pentru acest motiv.

59 În aceste condiții, cererea de despăgubiri formulată de recurent în cadrul prezentului recurs trebuie respinsă ca inadmisibilă.

60 Din ansamblul considerațiilor de mai sus rezultă că recursul trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

61 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acest regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

62 Totuși, în conformitate cu articolul 122 al doilea paragraf a doua liniuță din Regulamentul de procedură, Curtea poate dispune ca, în recursurile declarate de funcționari sau de alți agenți ai unei instituții, cheltuielile de judecată să fie repartizate între părți, în măsura impusă de echitate.

63 În circumstanțele din speță, trebuie să se facă aplicarea acestei dispoziții și să se decidă în sensul că fiecare parte va suporta propriile cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Domnul Gogos și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături